

Proč jenom s Vladimírem?

Právě jsem shlédla záznam asi půlhodinové „hodiny“ muzikoterapie naší pubertální dcery. Pocity jsou smíšené. Dojetí nad šikovností naší, většinou s nikým a u ničeho nespolupracující, dcery se mísí s pocitem zloby „proč jenom s Vladimírem????“.

Ale je to spíše zloba zoufalá, neboť často bývá naše snaha přinutit naši dceru k jakékoliv činnosti zcela bez výsledku. A Vladimírovi stačí jen říci: „Martinko, pojď. Martinko, hraj.“ a Martinka jde a hraje...

Kdo je to vůbec Vladimír? Seznámila jsem se s ním před cca 7lety. Absolvovala jsem tehdy jakýsi kurz muzikoterapie (jsem majitelkou téměř 100% hluchu) s představou, že najdu další cestičku, metodu, způsob, jak pomoci naší dceři s diagnosou mentální retardace v kombinaci s poruchou komunikace. Již tehdy pracoval v Komunitním centru Motýlek (www.motylek.org). Musím podotknout, že je to člověk nesmírně sympatický, šířící kolem sebe úžasné charisma.

Stali jsme se klienty Motýlku a Martinka začala docházet na různé druhy terapií, mimo jiné také k Vladimírovi na muzikoterapii. Nedokážu posledních 5let shrnout do jedné věty. Jsou to jen takové střípky.

Vladimír přichází do herny, aby si vyzvednul Martinku a ta „držující, věčně se všemi a se vším bojující příšera“ se mávnutím kouzelného proutku mění v usměvavé kouzelné stvoření a odchází bez ohlednutí s ním.

Na letním pobytu se vyskytly chvíle, kdy to bylo s Martinkou opravdu náročné. Stačilo, aby k ní Vladimír promluvil pár slov a bylo vše zase v pořádku.

Bylo období, kdy měl Vladimír pocit, že neodvádí 100% práci. Stávalo se, že místo hraní a muzicírování spolu danou hodinu „prodebatovali“. Martinka se mu svěřovala s různými trápeními a chtěla znát jeho názor na daný problém. A Vladimír měl pocit, že to není ta pravá plnohodnotná PRÁCE. Ale neuvědomoval si, že to je právě to, co od něj jako rodiče dítěte s komplikovaným mentálním postižením očekáváme – TERAPIE! Ta nejprofesionálnější, nejlepší, nejúčinnější s jakou jsem se za ta léta u tzv. odborníků setkala.

V poslední době se Vladimírovi dokonce podařilo „donutit“ naši dceru, aby po dobu 30min intenzivně hrála na kytaru. Bez jediného slůvka odporu prostě dře! A dobrovolně! Bez milionu doprovodných řečí, obličejů, gest atd.

Proč vlastně tolik ód na „jednoho“ Vladimíra? Už jednou se mi stalo, že jsem nestihla poděkovat někomu, kdo nám s naší Martinkou moc pomohl. Byla to její učitelka Markétka v křesťanské mateřské školce Studánka na Kamýku. Troufnu si říci, že Martinku měla ráda téměř jako my rodiče a úměrně tomu jí věnovala kus sebe sama. Zemřela bohužel při autonehodě a já už jí nikdy nepovím to obyčejné a přesto všeříkající DĚKUJI!

Takže tohle povídání má být jedno VELIKÉ DĚKUJI! Díky Vladimíre, že jsi s námi v každé chvíli – v těch lepších, ale i v těch hodně náročných! Díky, že akceptuješ naši dceru s jejími klady i zápory – a i u Tebe si troufnu říci, že ji máš moc ráda! V rámci našeho životního kalupu Ti asi dostatečně nedáváme najevo, jak moc si Tvé práce a Tvého nasazení vážíme, ale věř, že jsme vděční za vše, co pro nás děláš.

TAKŽE JEŠTĚ JEDNOU, VLADIMÍRE, DĚKUJEME!

Autorka: BJ

Materiály na serveru Dobromysl.cz jsou pouze obecného informačního a vzdělávacího charakteru. Jejich případné využití je třeba vždy konzultovat s lékařem a je ve vaší plné odpovědnosti.

Tento server byl vytvořen za finančního přispění Evropských strukturálních fondů. Názory zde prezentované vyjadřují postoje dodavatelů obsahu, a proto nemohou být v žádném případě považovány za oficiální postoj Evropské unie.

Dobromysl.cz, ISSN 1214-2107, Copyright (c) 2002 - 2012

[MÁME OTEVŘENO? o.s.](#) a dodavatelé obsahu

příspěvky, dotazy, spolupráce: redakce@dobromysl.cz